

ΤΟΙΣ ΕΝ ΜΟΣΧΑ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΙΣ ΡΩΣΟΙΣ ΡΑΣΟΦΟΡΟΙΣ

Η ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΒΑΒΕΛ

ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟ «ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ» ΜΟΡΦΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ ΡΩΣΙΚΗΣ METROPOLIA ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η εν έτει 1970 υπό της θυγατρός εν Ρωσίας Ορθοδόξου Εκκλησίας όλως και άκρως αντικανονική, αντιεκκλησιολογική και αυθαίρετη αναγνώριση της ανυπάρκτου εν Ορθοδόξοις, πλην Ορθοδόξου Μόσχας, λεγομένης Αυτοκεφάλου Ορθοδόξου Ρωσικής Εκκλησίας (Metropolia) στην Αμερική, όπου είναι απολύτως κανονικό έδαφος της εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου, αποτελεί διαχρονικώς και απαραμειώτως μέγα εκκλησιαστικό και πνευματικό αντικανονικό όνειδος και άγος για τις εκάστοτε κεφαλές της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία συστηματικώς και υποδοριώς υπονομεύει την ευλογημένη Πανορθόδοξη Ενότητα.

Ως πολυμεταστατικό αντιευαγγελικό, αντιεκκλησιολογικό, αντικανονικό και αντορθόδοξο καρκίνωμα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και να λογισθεί η «επάρατος νόσος» του «φυλετισμού ή εθνοφυλετισμού» εντός του παντίμου και καθηγιασμένου «τω τιμίω αίματι του Ιησού Χριστού» σώματος της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, ο οποίος όταν εμφιλοχωρεί εν ταις καρδίας και τω νοϊ ενίων εκκλησιαστικών ηγητόρων, ως των εν Μόσχα, Αντιοχεία και άλλων τινών, ενσπείρει σταδιακώς και προοδευτικώς τα «καρκινικά» διχαστικά, διαιρετικά και διαλυτικά κύτταρα ή παρασιτικά εξωεκκλησιαστικά ή παρεκκλησιαστικά, ως παρασυναγωγή ή φατρία δρώντα και λειτουργούντα ζιζάνια, τις διχογνωμίες και διχοστασίες, με κίνδυνο την ανατροπή άρδην της εν Χριστώ ειρήνης, ευταξίας και ευσταθείας των Αγιωτάτων κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών και του διαφορετικής εθνοφυλετικής καταγωγής χριστωνύμου πληρώματος αυτών. Ο τύφος του εκκλησιαστικού «φυλετισμού ή «εθνοφυλετισμού», ήτοι ο νοσηρός εκκλησιαστικός εθνικισμός, κατεδικάσθη εφάπαξ υπό της κατά το έτος 1872 εν Κωνσταντινουπόλει συγκληθείσης Αγίας και Μεγάλης Συνόδου ως ετεροδιδασκαλία, όλως αντιευαγγελική, αντιεκκλησιολογική, αντικανονική και τω όντι όντως ως αίρεση, πάνυ διχαστική, διαιρετική, και διαλυτική της των πάντων ενώσεως εντός της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

Στον εκδοθέντα επίσημο «Όρο» της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Κωνσταντινουπόλεως, οι Συνοδικοί Πατέρες υπό την προεδρία του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου αιδιόμου Οικουμενικού Πατριάρχου Ανθίμου Στ' συναποφαινόμενοι διεκήρυτταν ότι: «...αποκηρύττομεν κατακρίνοντας και καταδικάζοντας τον φυλετισμόν, τουτέστι τας φυλετικές διακρίσεις και τας εθνικάς έρεις και ζήλους και διχοστασίας εν τη Χριστού Εκκλησία, ως αντικείμενον τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και τοις Ιεροίς Κανόσι των μακαρίων πατέρων ημών, οι και την Αγίαν Εκκλησίαν υπερείδουσι και όλην την χριστιανικήν πολιτείαν διακοσμούντες προς θείαν οδηγούσιν ευσέβειαν... τους παραδεχομένους τον τοιούτον φυλετισμόν και επ' αυτό τολμώντας παραπηγνύναι καινοφανείς φυλετικές

παρασυναγωγάς κηρύττομεν, συνωδά τοις Ιεροίς Κανόνιν, αλλοτρίους της Μιάς Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας και αυτό δη τούτο ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΥΣ.

Επομένως τους αποσχίσαντας εαυτούς της Ορθοδόξου Εκκλησίας και ίδιον θυσιαστήριον πήξαντας και ιδίαν φυλετικήν παρασυναγωγήν συστησαμένους... και τους υπ' αυτών ανιέρως χειροτονηθέντας αρχιερείς, ιερείς τε και διακόνους και πάντας τους κοινωνούντας και συμφρονούντας και συμπράττοντας αυτοίς, και τους δεχομένους ως κυρίας και κανονικάς τας ανιέρους και λαϊκούς κηρύττομεν ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΥΣ και αλλοτρίους της του Χριστού Ορθοδόξου Εκκλησίας».

Η ενδεδειγμένη και επισταμένη προσέγγιση και μελέτη του πολλαπλά διχαστικώς, διαιρετικώς, διασπαστικώς και διαλυτικώς ενεργούντος εκκλησιαστικού εθνοφυλετισμού στον χώρο της λεγομένης Ορθοδόξου Διασποράς, η οποία συμφώνως προς τον ΚΗ' (28) Κανόνα της Δ' εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου (451 μ.Χ.) διαποιμάινεται υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου, καθιστά λίαν και όλως επιβεβλημένη την αναφορά σε ένα μικρής εκτάσεως απόσπασμα από την καταρτισθείσα υπό της συσταθείσης ειδικής επιτροπής εμπειριστατωμένη Έκθεση περί της ετεροδιδασκαλίας του «Φυλετισμού» ή «Εθνοφυλετισμού», στην οποία εστηρίχθη η κατά το έτος 1872 Αγία και Μεγάλη εν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος για την καταδίκη του εισαγομένου εντός του εκκλησιαστικού σώματος εθνοφυλετισμού ως όντως και όλως αλλοτρίου και αιρετικής ετεροδιδασκαλίας καθώς και για την έκδοση του σχετικού «Όρους» αυτής.

Στο ευσύννοπτο σχετικό απόσπασμα εκείνης της λίαν τεκμηριωμένης θεολογικώς και εκκλησιολογικώς Εκθέσεως, η Ειδική Επιτροπή ανέφερε ότι: *«Ο φυλετισμός ήτοι η λόγω διαφόρου φυλετικής καταγωγής και γλώσσης διάκρισις και διεκδίκησις ή εξάσκησις αποκλειστικών δικαιωμάτων παρ' ατόμων ή ομάδων ανθρώπων ομοχώρων τε και ομοταγών, οποίαν μεν τινά δύναται να έχη υπόστασιν εις τας κοσμικάς πολιτείας, είναι ξένον την ημετέρας διαθέσεως και έξω της παρούσης ερεύνης· αλλ' εν τη χριστιανική Εκκλησία, κοινωνία ούση πνευματική, προωρισμένη υπό του αρχηγού και θεμελιωτού αυτής ίνα συμπεριλάβη πάντα τα έθνη εις μίαν εν Χριστώ αδελφότητα, ο φυλετισμός είναι τι ξένον και όλως αδιανόητον· και όντως ο φυλετισμός ήτοι η εν τω αυτώ τόπω συγκρότησις ιδίων φυλετικών Εκκλησιών, πάντας μεν τους ομοφύλους αποδεχομένων, πάντας δε τους ετεροφύλους αποκλειουσών πάντας δε τους ετεροφύλους αποκλειουσών και υπό μόνον ομοφύλων ποιμένων διοικουμένων, ως αξιούσιν οι οπαδοί του φυλετισμού, είναι τι όλως ανήκουστον και πρωτοφανές».*

Θεμελιώδης εκκλησιαστική και κανονολογική αρχή της Ορθοδόξου Εκκλησίας είναι ότι οι εκασταχού Ορθόδοξες Εκκλησίες συγκροτούνται ως τοπικές και όχι ως φυλετικές (ή εθνικές) Εκκλησίες επειδή ακριβώς το «φυλετικό ή εθνοφυλετικό κριτήριο» είναι όλως ξένο και αλλότριο προς την Ορθόδοξη εκκλησιολογική διδασκαλία και τους Ιερούς Κανόνες. Συνεπώς σε εδάφη εκτός της γεωγραφικής οριζομένης εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας των κατά τόπους Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών, ήτοι στην λεγομένη Ορθόδοξη Διασπορά, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στον ΚΗ (28) Κανόνα στην Δ' εν Χαλκηδόνι (451 μ.Χ.) Οικουμενικής Συνόδου, την εκκλησιαστική, πνευματική, κανονική και διοικητική διαποίμανση και επιστασία έχει ο Αποστολικός, Πατριαρχικός και Οικουμενικός Θρόνος.

Όταν λοιπόν τα ως άνω εκκλησιολογικώς και κανονικώς ορθά δεν τηρούνται, παρατηρείται στην Ορθόδοξη Διασπορά το λίαν τραγικό φαινόμενο να συνυπάρχουν, επί τη

βάσει του λεγομένου «φυλετικού κριτηρίου» και όχι του «τοπικού ή της εδαφικότητας», δύο ή τρεις Επίσκοποι στην ίδια πόλη, επειδή υπάρχουν δύο ή τρία διαφορετικής εθνότητας εκκλησιαστικά πληρώματα, καθώς και να συνυπάρχουν δύο ή περισσότεροι Μητροπολίτες, ακόμα και με τον ίδιο εκκλησιαστικό τίτλο ασκούντες στην ίδια εκκλησιαστική επαρχία μία ιδιαίτερα η αποκλειστική «φυλετική» εκκλησιαστική δικαιοδοσία στις αντίστοιχες εθνότητες, οπότε το ενιαίο εκκλησιαστικό σώμα διαιρείται και διχάζεται ένεκα της εθνοφυλετικής καταγωγής της γλωσσικής διαφοροποίησής του, ενώ θα έπρεπε με απολυτότητα να συγκροτούνται και οι εκασταχού Εκκλησίες της Ορθόδοξου Διασποράς ουχί ως «Εθνικές» ή «Φυλετικές», ήτοι χωρίς την «φυλετική» διάκριση, αλλά ως τοπικές Εκκλησίες έχοντας στους σωστικούς κόλπους τους αδιαίρετο και αδιάκριτο χριστεπώνυμο πλήρωμα συναποτελούμενο ή συγκροτούμενο από ορθόδοξους πιστούς πάσης φυλής και γλώσσας.

Όλα τα ως άνω όμως αντεκκλησιολογικά και αντικανονικά υφίσταται από πολλών δεκαετιών στην Αμερική λόγω του διχαστικώς, διαιρετικώς, διασπαστικώς και διαλυτικώς ενεργούντως νοσηρού εκκλησιαστικού εθνοφυλετισμού. Οι δε κατά τόπους Αυτοκέφαλες Ορθόδοξες Εκκλησίες με πρωτοστατούσα την θυγατέρα εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία στο πλαίσιο ενός «υπερορίου εκκλησιαστικού υπεριαλισμού» προβαίνουν, επί τη βάσει του «φυλετικού» κριτηρίου, αντικανονικώς και αντεκκλησιολογικώς, στην ίδρυση Μητροπόλεων και Επισκοπών, ήτοι «Εθνικών» ή «Φυλετικών υπερορίων Εκκλησιών» επί εδάφους το οποίο ανήκει απολύτως στην εκκλησιαστική δικαιοδοσία της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Ένα μάλιστα εκ των πλέον σαθρών και μετέωρων αντεκκλησιολογικών και αντικανονικών επιχειρημάτων των τοιουτοτρόπως ενεργουσών εν Αμερική Αυτοκεφάλων Ορθόδοξων Εκκλησιών είναι ότι δικαιολογούν τις όλως αυθαίρετες πρωτοβουλίες τους επικαλούμενες την υπεροριακή ιεραποστολική δράση και διακονία τους. Ο δε του Οικουμενικού Πατριαρχείου Μητροπολίτης Τυρολόης και Σερεντίου, Καθηγητής Παντελεήμων (Ροδόπουλος), ασχολούμενος με το φλέγον και ακανθώδες ζήτημα της Ορθόδοξου Διασποράς από εκκλησιολογική και κανονική άποψη, έδειξε ότι η θεωρία κατά την οποία αυτοκέφαλες εκκλησίες που αναλαμβάνουν ιεραποστολική δράση σ' άλλες χώρες ή βοηθούν ιεραποστολικά άλλες εκκλησίες εκτός των γεωγραφικών ορίων τους αποκτούν αυτόματα και κανονική επ' αυτών δικαιοδοσία, έρχεται σε πλήρη αντίθεση προς την ορθόδοξη εκκλησιολογία και τους ιερούς κανόνες. Οι Ορθόδοξοι πιστοί που μεταναστεύουν σε άλλες χώρες δεν ανήκουν εκκλησιαστικά στις εκκλησιαστικές επαρχίες απ' όπου προέρχονται, γιατί ως κάτοικοι των νέων χωρών ανήκουν στη νέα εκκλησιαστική επαρχία, όπου έχουν εγκατασταθεί και βιώνουν την ευχαριστιακή και γενικά τη μυστηριακή ζωή σαν μέλη της εκκλησίας από τον Επίσκοπο.

Ιχνηλατώντες ιστορικώς τα περί της εν Αμερική εκκλησιαστικώς «πολυδικαιοδοτικής Βαβέλ» διαπιστώνουμε ότι αυτή ανάγεται στουςς κατά το β' ήμισυ του 19ου αιώνας χρόνους, αφενός μεν λόγω των διαφόρων ιεραποστολών όπως του Ιννοκεντίου Βενιαμίνωφ στην ρωσική Αλάσκα, απ' ετέρου δε λόγω των παλαιών μεταναστών εξ Ευρώπης, ενώ άξιο ιδιαίτερας μνείας είναι το γεγονός ότι ο αρχαιότερος ευκτήριος οίκος των Η.Π.Α. είναι αυτός της Ν. Ορλεάνης, συσταθείς το έτος 1864 από Έλληνες εμπόρους.

Αρχικώς, όταν οι Ρώσοι κατέλαβαν με τον Βερίγγειο την Αλάσκα με τις ευλογίες της θυγατρός εν Ρωσία Ορθόδοξου Εκκλησίας οι εκεί απεσταλμένοι μοναχοί ίδρυσαν

ιεραποστολικό κέντρο στη νήσο Κόντιακ (Kodiak Island), όπου σύμφωνα με τον αοίδιμο Καθηγητή και ημέτερο πολυσέβαστο διδάσκαλο Αντώνιο Παπαδόπουλο εγκατεστάθη και Ρώσος Αρχιεπίσκοπος, ο οποίος παρέμεινε εκεί και μετά την πώληση της Αλάσκας στην Αμερική. Εν προκειμένω, όπως επισημαίνει η Καθηγήτρια Ευαγγελία Βαρέλλα, «*ήδη από της πωλήσεως της Αλάσκας (1867) άρχεται η αποξένωση από το κέντρο, η δε επισκοπική διοίκηση μεταφέρεται από το 1872 στον Αγ. Φραγκίσκο, για να εγκατασταθή κατόπιν στην Ν. Υόρκη (1905). Συγχρόνως οι πρώτες δεκαετίες του αιώνας θα ιδούν την μεταστροφή περισσότερων των διακοσίων χιλιάδων ουνιτών καταγομένων εκ Γαλικίας ή Ρουθηνίας, κυριώτατα δε την εμφάνιση πολυαρίθμων προσφυγικών ομάδων εκ της Σοβιετικής Ενώσεως.*

Μία εν πολλοίς άγνωστη σχετική ιστορική πτυχή του όλου ζητήματος καταγράφει ο Καθηγητής Αντώνιος Παπαδόπουλος, ο οποίος αναφέρει ότι: «*όταν σχηματίστηκαν στην Αμερική ελληνικές κοινότητες μεταναστών, οι Έλληνες κατέφυγαν στον Ρώσο Αρχιεπίσκοπο. Ο Οικουμενικός όμως Πατριάρχης Ιωακείμ Γ΄ επικαλούμενος τον 28ο Κανόνα της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου, στην περίοδο της δεύτερης Πατριαρχίας του, ζήτησε από τους Ρώσους να εφαρμόσουν τον 28ο Κανόνα και να υπαχθεί ο Αρχιεπίσκοπος στο Οικουμενικό Πατριαρχείο. Ο Αρχιεπίσκοπος Αλάσκας πήγε στην Κωνσταντινούπολη και συμμορφώθηκε με τις πατριαρχικές απαιτήσεις. Και η ρωσική κυβέρνηση θεώρησε τότε την ενέργεια αυτή ορθή. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο ανάπτυξε τα δικαιώματά του αυτά και στον Συνοδικό Τόμο (αριθμ. 2388, της 18^{ης} Μαρτίου 1908), όταν είχε εκχωρήσει στην Ι. Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος το δικαίωμα της διοικήσεως της Ορθοδόξου διασποράς».*

Επισημαίνοντας μετ' ακριβείας ο Καθηγητής Αντώνιος Παπαδόπουλος την επαμφοτερίζουσα και εν πολλοίς αντιεκκλησιολογική, αντικανονική και διασπαστική συμπεριφορά των εν Αμερική Ρώσων, εξικνουμένη ένεκα εθνοφυλετικών κριτηρίων προς ικανοποίηση ενός άκρατου και ακρίτου, ακορέστου και μωροφιλοδόξου εκκλησιαστικού ιμπεριαλισμού, γράφει ότι: «*Πολύ γρήγορα όμως οι Ρώσοι υπανεχώρησαν. Στην Αμερική δημιουργήθηκαν ποικίλες ορθόδοξες εκκλησίες, ο δε Αρχιεπίσκοπος Αλέξανδρος θεωρούσε τον εαυτό του αρχηγό όλων των ορθοδόξων ανεξάρτητα από εθνικότητα, επειδή, όπως ισχυριζόταν, είχε προηγηθεί εκεί η Ρωσική Εκκλησία. Οι Ρώσοι αρνούσαν να υποταχθούν στο Οικουμενικό Πατριαρχείο. Μάλιστα διόρισαν κάποιον Ευθύμιο για τις πνευματικές ανάγκες των Σύρων και προχώρησαν ακόμη περισσότερο χειροτονώντας και Έλληνες ιερείς με αίτησή τους. Έτσι κλονίστηκαν η τάξη και η πειθαρχία στην Αμερική».* Εν προκειμένω μάλιστα άξιο μνείας είναι το γεγονός ότι η σήμερα πειθηνίως δρώσα θεραπαινίς και δορυφόρος της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας, παλαιάφατη Εκκλησία της Αντιοχείας, αντέδρασε τότε στην εκκλησιαστική ιμπεριαλιστική τακτική των εν Αμερική Ρώσων εκκλησιαστικών ηγητόρων επί των Σύρων μεταναστών και αναγνωρίζοντας τα εκκλησιαστικά δικαιοδοτικά προνόμια του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου βάσει του ΚΗ (28) Κανόνος της Δ΄ εν Χαλκήδι Οικουμενικής Συνόδου (451 μ.Χ.) επί της Ορθοδόξου Διασποράς εζήτησε υπό της Πρωτοκλήτου και Προκαθεζόμενης εν Ορθοδόξοις Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, την κανονική εκκλησιαστική άδεια και ευλογία για να αποσταλεί οπωσδήποτε άλλος Ιεράρχης στην Αμερική προκειμένου να αντιμετωπισθούν ποιμαντικές και πνευματικές ανάγκες των εκεί Σύρων.

Χρονικό σημείο κομβικής σημασίας για την εκκλησιαστική πορεία των εν Αμερική Ορθοδόξων Ρωσικών Παροικιών είναι η εν έτει 1922, ήτοι κατά το έτος που το Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο ιδρύει την «*Ιερά Αρχιεπισκοπή Αμερικής Βορείου και Νοτίου*», τοποθέτηση υπό του Πατριάρχου Μόσχας Τύχωνος ως Αρχιεπισκόπου των εν Αμερική

Ορθοδόξων Ρωσικών παροικιών του από Χερσώνος και Οδησσού Μητροπολίτου Πλάτωνος, γεγονός όμως που προκάλεσε την αντίδραση της «Συνόδου» της λεγομένης «Υπερόριας Ρωσικής Εκκλησίας», η οποία λόγω του αθεϊστικού Σοβιετικού καθεστώτος και κατόπιν της σχετικής προτροπής του Πατριάρχου Τύχωνος ήδη από το 1920 είχε συγκροτηθεί αντικανονικώς για τους Ρώσους της Διασποράς και είχε εγκατασταθεί στο Κάρλοβιτς της Σερβίας έχουσα ως πρόεδρο αυτής τον Μητροπολίτη Χαρκόβου Αντώνιο.

Επειδή λοιπόν η «Σύνοδος της Υπερορίου Ρωσικής Εκκλησίας» αμφισβήτησε την κανονικότητα του διορισμού του Μητροπολίτου Πλάτωνος, ο Πατριάρχης Τύχων, έπειτα από πιέσεις, στις 16 Ιανουαρίου 1924, απαίτησε την παραίτηση του Μητροπολίτου Πλάτωνος από την διοίκηση της νεοσυσταθείσης Μητροπόλεως, γνωστής ως metropolia, αλλά στην Παναμερικανική Σύνοδο (Σύναξη του Ντιτρόιτ) της 2ας Απριλίου 1924, η εν Αμερική Ρωσική Εκκλησία με πρωτοβουλία του Μητροπολίτου Πλάτωνος θα ανακηρυχθεί Αυτόνομη ως «Αυτόνομη Ρωσική Ορθόδοξη Ελληνική Καθολική Εκκλησία» και θα οργανωθεί, όπως γράφει ο Ν. Ντάλτας, *«σύμφωνα με τις αποφάσεις της Συνόδου της Μόσχας του 1917, έχοντας δηλαδή τη δυνατότητα να εκλέγει μόνη της τον Μητροπολίτη της αρεσκείας της»*, ενώ παράλληλως η λεγομένη «Υπερόριος Ρωσική Εκκλησία», αποκτά αξιόλογα ερείσματα στο «Νέο Κόσμο», όπου εδρεύει από το 1947. Η όλη κατάσταση περιεπλέχθη έτι περισσότερο, όπως γράφει ο Αντώνιος Παπαδόπουλος, επειδή *«Η Ρωσική Εκκλησία δεν έδειχνε διάθεση αναγνώρισεως δικαιωμάτων του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Αμερική. Τότε μάλιστα (1931) οι Ρώσοι Επίσκοποι είχαν υποβάλει αίτηση στα πολιτικά δικαστήρια της Ν. Υόρκης για υπαγωγή όλων των Ορθοδόξων σ' αυτούς»*.

Η αντικανονική λεγόμενη metropolia κατά το έτος 1933 με πρωτοβουλία του Μητροπολίτου Πλάτωνος θα διακόψει πάσα εκκλησιαστική επικοινωνία και σχέση με το εκκλησιαστικό κέντρο εν Μόσχα, αλλά όταν το έτος 1935 ιδρύεται στις Η.Π.Α. μοσχοβίτικη Εξαρχία, επέρχεται μεταξύ των ετών 1935-1946 μία προσωρινή σύμπραξη των δύο ως άνω μερίδων, ήτοι της λεγομένης Αυτόνομου εν Αμερική Ρωσικής Αρχιεπισκοπής (metropolia) και της «Υπερορίου Ρωσικής Εκκλησίας». Μεταπολεμικώς όμως η αποτυχημένη προσπάθεια προσεγγίσεως της metropolia με το Πατριαρχείο Μόσχας (1946/1947) επέφερε τόσο την τελική και οριστική ρήξη της με την «Υπερόρια Ρωσική Εκκλησία» όσο και την εκκλησιαστική απομόνωσή της.

Η Καθηγήτρια Ευαγγελία Βαρέλλα αναφερόμενη στις παράλληλες αντικανονικές «εκκλησιαστικές δικαιοδοσίες», οι οποίες υφίσταντο στον αυτό τόπο εν Αμερική με την όλως αντικανονική υπερόρια παρουσία και δράση, επί τη βάση του συνοδικώς καταδικασθέντος αντιεκκλησιολογικού «φυλετικού» κριτηρίου, πολλών Επισκόπων, Μητροπολιτών η Αρχιεπισκόπων, είτε εχόντων την εκκλησιαστική τους αναφορά στην «εθνική μητέρα εκκλησία» των πιστών τους, οι οποίοι προήρχοντο από το αντίστοιχο εθνικό κράτος, είτε εκείνων οι οποίοι είχαν αυτονομηθεί η ανεξαρτητοποιηθεί ολοτελώς από την «εθνική μητέρα εκκλησία» τους χωρίς όμως αμφοτέρες αυτές οι ως άνω ομαδοποιημένες εκκλησιαστικές δικαιοδοσίες, πλην εξαιρέσεων, να υπάγονται εκκλησιολογικώς και κανονικώς υπό τις κανονικές πτέρυγες του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου, γράφει ότι: *«τοιουτοτρόπως περί το 1970 η Ορθοδοξία εν Αμερική υφίστατο υπό την μορφήν μιας ελληνικής δικαιοδοσίας, τριών ρωσικών, δύο σερβικών, δύο αντιοχειακών, δύο ρουμανικών, δυο βουλγαρικών, δύο αλβανικών, τριών ουκρανικών, μίας καρπαθορωσικής και τινών άλλων μικρότερων ομίλων, ως επί παραδείγματι της πολωνικής μερίδος του Παλλαδίου και αυτής των Ουκρανών του Καναδά, οι οποίοι επανήλθαν το έτος 1990 στους*

κόλπους της Κωνσταντινουπόλεως και απετέλεσαν ιδιαίτερα Μητρόπολη της Ι. Αρχιεπισκοπής Αμερικής. Αρχομένου, άλλωστε, του 1995 η απανταχού ουκρανική διασπορά υπήχθη πλέον σύσσωμος υπό την πρώτη Έδρα, συνιστώσα ούτω λαμπρό υπόδειγμα κανονικότητας. Συνάμα, τέλος, ένιες λευκορωσικές ενορίες υπό πρεσβύτερο βικάριο έχουν την αναφορά των στο Φανάριο».

Αρνητικής καταλυτικής σημασίας, όλως και καθ' ολοκληρίαν αντιεκκλησιολογικής και αντικανονικής, διχαστικής και διαιρετικής, στανικώς στασιαστικής και διασπαστικής ανατρεπτικής της Χριστοφόρου ενότητος και ευσταθείας των Αγιωτάτων κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών, ένεκα της απρονοήτου, προκλητικώς εθνοφυλετικής και άκρως καιροσκοπικής συμπεριφοράς και μωροφιλοδόξου υπερορίου πρωτοβουλίας της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας, υπήρξε η ολοτελώς αυθαίρετη υπό των αφρόνων ηγητόρων αυτής εν έτει 1970 παραχώρηση ή χορήγηση του λεγομένου «αυτοκεφάλου» διοικητικού καθεστώτος στην εν Αμερική ρωσική metropolis. Σχολιάζοντας δε η ασχολουμένη με το όλο ζήτημα Καθηγήτρια Ευαγγελία Βαρελλά την αντιεκκλησιολογική και αντικανονική αυτή ενέργεια της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας επισημαίνει ότι: *«Η ως άνω ανακήρυξη δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία: η μακρά αρχική απομόνωση της δικαιοδοσίας, η βαθμιαία κατόπιν προσέγγιση προς την Μόσχα και το αξιόλογο θεολογικό της δυναμικό υπεδείκνυαν παρόμοιες εξελίξεις. Η καθέδρα του Στάχως ήδη από των πρώτων ημερών του 1970 εκφράζει επιστολιμαίως τους φόβους της αναφορικώς με τις συνέπειες μιάς τοιαύτης καθ' υπέρβασιν δικαιοδοσίας πράξεως, πλην όμως ο βαρύτατα ασθενής Πατριάρχης Αλέξιος πείθεται να υπογράψη τον σχετικό τόμο, συγχρόνως με εκείνον της χορηγήσεως αυτονομίας στην Εκκλησία της Ιαπωνίας. Η εκδημία, άλλωστε, του αιδιόμου πρωθιεράρχου ουδέ κατ' ελάχιστον επιβραδύνει τις διεργασίες. Ούτω η metropolis ανακηρύσσεται μονομερώς αυτοκέφαλος υπό το όνομα Ορθόδοξος Εκκλησία εν Αμερική, αποτυγχάνει όμως να συσπειρώση ακόμη και αυτή την ρωσσογενή διασπορά. Το παράδοξο της αποδόσεως ανεξαρτησίας σε τμήμα μόνον του ποιμνίου μιάς γεωγραφικής ενότητος παραμένει οπωσδήποτε ένα από τα πλέον αμφιλεγόμενα σημεία του τόμου».*

Το Πρωτόκλητο και Πρωτεύθυνο Οικουμενικό Πατριαρχείο ευρισκόμενο ενώπιον της πρωτοφανούς αυτής ευθείας αντιεκκλησιολογικής και αντικανονικής ενεργείας της εθνοφυλετικώς και ένεκα εκκλησιαστικού ιμπεριαλισμού κινουμένης θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας ουδόλως εσιώπησε και ο του Πρώτου εν Ορθοδόξοις Θρόνου του Στάχως Πρωθιεράρχης και Προκαθήμενος, αιδιόμος Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας Α΄, ως ο «μέντωρ της διορθοδόξου συμπνοίας» αντέδρασε άμεσα και δι' επιστολής του προς τον Τοποτηρητή του Πατριαρχικού Θρόνου της Μόσχας, Ποιμένα, εδήλωσε ότι *«εις θεμελίωσιν κανονικήν του αυτοκεφάλου η απόφασις της καθ' όλου Εκκλησίας είναι απαραίτητος»* και ότι εθεωρούσε τα γενόμενα ως μη λαβόντα χώραν.

Μελετώντες επισταμένως την του Οικουμενικού Πατριάρχου Αθηναγόρου εκκλησιαστική αλληλογραφία προς τον ασθενούντα Πατριάρχη Μόσχας Αλέξιο, προ της κατά μήνα Μάιο του 1970 αντικανονικής ανακηρύξεως του «αυτοκεφάλου» της λεγομένης Ρωσικής εν Αμερική metropolis, πληροφορούμεθα ότι στις 8 Ιανουαρίου 1970 ο Κωνσταντινουπόλεως Αθηναγόρας με συνοδική απόφαση απέστειλε στον Μόσχας Αλέξιο βαρυσήμαντη επιστολή στην οποία εξέφραζε αφενός μεν την χαρά του για τις διεξαγόμενες τότε διαπραγματεύσεις προς αποκατάσταση των σχέσεων μεταξύ του Πατριαρχείου Μόσχας και της Μητροπόλεως των Ρώσων εν Αμερική, αφετέρου δε εξεδήλωνε και την ανησυχία του για τις διαπραγματεύσεις προς ανακήρυξη από το Πατριαρχείο Μόσχας της Ρωσικής

Μητροπόλεως Αμερικής (metropolia) σε αυτοκέφαλη εκκλησία. Ο Πατριάρχης Αθηναγόρας μετ' εμφάσεως υπογράμμισε ότι μία τέτοια ενέργεια θα είχε ως συνέπεια την διάσπαση στους κόλπους της Ορθοδοξίας και μάλιστα «εν ημέραις καθ' ας τοιαύται και τοσαύται καταβάλλονται προσπάθειαι προς εμπέδωσιν και προαγωγήν της αγίας ενότητος εν τη Ορθοδοξία, και θέματα αφορώντα εις την καθόλου Ορθοδόξον Εκκλησίαν, ως και το της διασποράς, και το του αυτοκεφάλου, και άλλα συναφή, εξ αποφάσεως πανορθόδοξου έχουσιν εγγραφή εις τον κατάλογον των θεμάτων και έχουσι παραπεμφθή ήδη εις πανορθόδοξον μελέτην και προπαρασκευήν προς οριστικήν ρύθμισιν αυτών υπό της μελλούσης Αγίας και Μεγάλης Συνόδου».

Η κινουμένη με εθνοφυλετικά, λίαν αντιεκκλησιολογικά και αντικανονικά, μαροφιλόδοξα και φίλαρχα κριτήρια προς ικανοποίηση ενός ξένου, ολοτελώς ξένου και αλλοτρίου «εκκλησιαστικού ιμπεριαλιστικού επεκτατισμού» θυγάτηρ εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία, ενώ θα έπρεπε - και επεβάλετο - να σεβασθεί την ορθόδοξη εκκλησιολογία και το πνεύμα των θείων και ιερών κανόνων της Ορθοδόξου Εκκλησίας, μη προβαίνουσα σε καμμία πράξη διασπαστική της ενότητος του Ορθοδόξου κόσμου της διασποράς, εντούτοις ο Μόσχος Αλέξιος με την από 17ης Μαρτίου 1970 επιστολή του προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηναγόρα «ουκ ηβουλήθη συνιέναι» και με σαθρά και μετέωρα, αντιεκκλησιολογικά και αντικανονικά, όλως αλλότρια και καινοφανή κριτήρια εδήλωνε ότι η θυγάτηρ εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία κατέχει το κανονικό και νόμιμο δικαίωμα της χορηγήσεως αυτοκεφαλίας, επειδή τάχα οι Ρώσοι είχαν προεγκατασταθεί στην Αμερική. Περιττεύει δε να επαναλάβουμε την ως άνω προμημονευθείσα εκκλησιολογική και κανονική τοποθέτηση του Καθηγητού Πανεπιστημίου, Μητροπολίτου Τυρολόης και Σερεντίου Παντελεήμονος (Ροδοπούλου), ο οποίος κυριολεκτικώς κονιορτοποιεί τα εν είδει αλλοτρίου ετεροδιδασκαλίας κενοφανή και καινοφανή αντιεκκλησιολογικά και αντικανονικά, τω όντι όντως επικίνδυνα για την ενότητα των πανορθόδοξων εθνοφυλετικά, καθ' ολοκληρίαν διάτρητα δήθεν επιχειρήματα των διαχρονικώς και μέχρι σήμερα τοιουτοτρόπως ενεργούντων ηγητόρων της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Ο αοίδιμος μέγας Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας διά νεωτέρας επιστολής του, υπό ημερομηνία 24 Ιουνίου 1970, ήτοι μετά το αντιεκκλησιολογικό και αντικανονικό απόπημα και ανοσιούργημα της υπό του αναρμοδίως και αυθαιρέτως ενεργούντος Μόσχος χορηγήσεως του ανυπάρκτου και ακύρου αυτοκεφάλου στην εν Αμερική metropolia, προς τον τότε Τοποτηρητή του χηρεύοντος θρόνου της Μόσχος, Μητροπολίτη Κρουτίτσης και Κολόμνης Ποιμένα (μετέπειτα Πατριάρχη Μόσχος) επανέφερε το όλο θέμα και αναφέρθηκε στην πράξη της Εκκλησίας για ανακήρυξη μιάς τοπικής Εκκλησίας σε αυτοκέφαλη, όπως επίσης και στους ιερούς κανόνες που διέπουν ένα τέτοιας κομβικής σημασίας ζήτημα. Ο Κωνσταντινουπόλεως Αθηναγόρας δεν παρέλειψε επιπροσθέτως να επισημάνει και να ζητήσει την αυστηρά τήρηση των ιερών κανόνων και των όρων, οι οποίοι αναφέρονται στην ανακήρυξη μιάς τοπικής Εκκλησίας σε αυτοκέφαλη, ενώ παράλληλα κατεδείκνυε «expressis verbis», στους εκκλησιαστικούς ηγήτορες της Μόσχος ότι βιάδιζαν - και τραγικώς συνεχίζουν να βιάδιζον - την οδό της απολύτου αντικανονικότητας.

Γεγονός είναι ότι μόλις μετά παρέλευση τριμήνου η αντικανονική εν Αμερική «αυτοκέφαλη metropolia» ενημέρωσε τις λοιπές κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες, οι οποίες αντέδρασαν αναλόγως της τυχόν εξαρτήσεώς τους εκ της Μόσχος, όπως δυστυχώς και ατυχώς συνέχισαν να ενεργούν και σε πλείστα άλλα πανορθόδοξου εμβελείας ζητήματα και κατά τα επόμενα έτη έως και σήμερα (π.χ. Αγία και Μεγάλη εν Κρήτη Σύνοδος,

Ουκρανικό ζήτημα κ.ά.). Η Ευαγγελία Βαρελλά σχολιάζοντας την εν γένει στάση των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών περί του εν λόγω αντιεκκλησιολογικού και αντικανονικού αυτού πραξικοπήματος και αποπήματος της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας γράφει ότι: *«Είναι πράγματι δυσεξήγητος η καθυστέρηση, εφ' όσον η χορήγησης αυτοκεφάλου τινος προκαλούσα νέαν κατάστασιν ενδιαφέρει κατ' ανάγκην την όλην Εκκλησίαν και ανάγεται εις την αρμοδιότητα του συνόλου αυτής. Σημειωτέον, προσέτι, ότι και αυτή η αμερικανική Ορθοδοξία ελάχιστα εκ των προτέρων εγνώριζε περί των τεκταινομένων, εν πολλοίς δε ηρνήθη να επικροτήσει την μεταβολή: σήμερον υπό την metropolia υπάγονται ολίγοι μόνον Ρουμάνοι (1951), Βούλγαροι και Αλβανοί υπό αντιστοίχους επισκόπους. Τέλος, η λεγομένη «Ορθόδοξος Εκκλησία εν Αμερική» συντόμως κατενόησε την σημασία της συνυπάρξεως με την Ι. Αρχιεπισκοπή Βορείου και Νοτίου Αμερικής και εξήτησε να παραμείνη μέλος της SCOBA. Εξ άλλου, αρχομένου του 1990 αντιπρόσωποί της επισκέπτονται κατόπιν προσκλήσεως το Φανάριο, εικάζεται δε ότι οι συνομιλίες εσχετίζοντο με τα προβλήματα της Διασποράς».*

Ο αοίδιμος Καθηγητής Αντώνιος Παπαδόπουλος ασκώντας τεκμηριωμένη κριτική για την αντίφαση την οποία παρουσίασαν προς τις μέχρι τότε θεολογικές και εκκλησιολογικές αρχές τους οι δύο κορυφαίοι Ρώσοι Θεολόγοι J. Meyendorff και A. Schmemmann ως προς την όλως αυθαίρετη και αντικανονική χορήγηση υπό της Μόσχας του αυτοκεφάλου στην metropolia της Αμερικής, γράφει ότι: *«...ενώ ήταν σύμφωνοι με τις απόψεις του Πατριαρχείου, εντούτοις συμφώνησαν στην ίδρυση αυτοκέφαλης Εκκλησίας στην Αμερική χωρίς πανορθόδοξη έγκριση. Είναι λυπηρό γιατί οι δύο αυτοί Ρώσοι θεολόγοι προχώρησαν ουσιαστικά σε διάσπαση της Ορθοδοξίας... αγνοώντας ότι η εκκλησιαστική κατάσταση στην Αμερική εμφανίζεται αντιτιθεμένη προς θεμελιώδη δογματική αρχή της Ορθοδόξου Εκκλησιολογίας, σύμφωνα με την οποία σαν βάση της εκκλησιαστικής οργανώσεως είναι η ενότητα όλων όσων ζουν στον ίδιο τόπο υπό ένα εκκλησιαστικό οργανισμό, υπό την ηγεσία ενός Επισκόπου. Επειδή όμως αποτελεί ένα φαινόμενο έκτακτο, ιδιόμορφο και προσωρινό, ο Οικουμενικός Θρόνος ανέχτηκε την κατάσταση αυτή από πνεύμα οικονομίας και συγκαταβάσεως μέχρι να βρεθεί η οριστική λύση από την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο».*

Είναι μάλιστα λίαν χαρακτηριστικά τα όσα έγραφε ο προ της «μεταστροφής» του αοίδιμος π.Αλέξανδρος Σμέμαν, εν έτει 1954, σε σχετικό άρθρο του, υπό τον τίτλο: «Περί Νεοπαπισμού», τα οποία ευστόχως επικαλείται ο λόγιος εν Φαναριώταις Ιεράρχαις αοίδιμος Μητροπολίτης Σάρδεων Μάξιμος, γράφων ότι: *«Κατά τον Αλ. Σμέμαν, προς απόδειξιν της ορθότητος της απόψεως, ότι εν τη διασπορά η απαραίτητος τοπική ενότης πραγματοποιείται διά μέσου της δικαιοδοσίας του Οικουμενικού Πατριάρχου, ως Πρώτου Επισκόπου εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία, δεν απαιτείται ούτε κανονική ερμηνεία ούτε και ιστορική περιπτωσιολογία. Και εάν ακόμη δεν υπήρχον ο 28ος και άλλοι προγενέστεροι κανόνες, απλώς το γεγονός, ότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης είναι ο Πρώτος Επίσκοπος, παρέχει όλην την βάση, όπως αυτός και ουχί άλλος, αναδεχθή την μέριμνα περί των νέων εκκλησιαστικών οργανώσεων, μη κεκτημένων εισέτι την ηλικίαν δι' «αυτοκέφαλον». Η δικαιοδοσία δε αυτή απαιτείται ουχί προς εξύψωσιν του Οικουμενικού Θρόνου, ούτε και προς διεύρυνσιν των δικαίων αυτού και προνομίων, αλλά διά την τοπικήν ενότητα της εκκλησιαστικής ζωής της Διασποράς. Μόνον διά του τρόπου τούτου διευθετούνται και επιλύονται αρμονικώς τα τρία καίρια θέματα, τα οποία εμφανίζει το σπουδαιότατον φαινόμενον και πρόβλημα της Διασποράς, ήτοι: α) το δογματικόν περί της εννοίας της τοπικής αρχής εν τη οργανώσει της Εκκλησίας, β) το κανονικόν περί δικαιοδοσίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου επί των*

Ορθοδόξων, των διαβιούντων έξω των ορίων των υφισταμένων κατά τόπους Εκκλησιών, και γ) το λεγόμενον ψυχολογικόν περί εκκλησιαστικής ενότητας».

Ο ίδιος ο αίδιμος π. Αλέξανδρος Σμέμαν αναφερόμενος στις διχαστικές και διαιρετικές, διασπαστικές και διαλυτικές παρενέργειες του επάρατου εθνοφυλετισμού, επισημαίνει και αλλαχού εμφατικώς ότι *«ο νοσηρός εκκλησιαστικός εθνικισμός αποτελεί πραγματικήν αίρεσιν εν τοις κόλποις της Ορθοδόξου Εκκλησίας, απειλούσαν όντως το έργον της σωτηρίας... διότι, εις την πραγματικότητα, βάσις της οργανώσεως της Εκκλησίας είναι ουχί το «αυτοκέφαλον», αλλά κυρίως η τοπική αρχή, καθ' ην εις Επίσκοπος εκπροσωπεί εν ενί τόπω μίαν Εκκλησίαν, ήτις διά της ενότητας και ομονοίας διατρανοί την ενότητα του νέου λαού του Θεού εν ω ουκ έστιν Έλλην, ουδέ Ιουδαίος, αλλά νέα εν Χριστώ κτίσις».* Ο διαπρεπής Θεολόγος επιπροσθέτως υπογραμμίζει ότι για την αντιμετώπιση του πολυμεταστατικού καρκινώματος του εκκλησιαστικού εθνοφυλετισμού απαιτείται αγώνας και ανύστακτη εκκλησιαστική συνείδηση διότι εντός του εκκλησιαστικού σώματος: *«ο κίνδυνος του εθνικισμού έγκειται εν τη υποσυνειδήτως συντελουμένη μεταβολή της Ιεραρχήσεως των αξιών, καθ' ην ήδη το έθνος δεν υπηρετεί την χριστιανικήν δικαιοσύνην και αλήθειαν και εαυτό, την ζωήν δ' αυτού δεν αξιολογεί συμφώνως προς ταύτα, αλλ' αντιθέτως, αυτός ούτος ο Χριστιανισμός και η Εκκλησία αρχίζουν να μετρώνται και να αξιολογώνται εκ της απόψεως των «υπηρεσιών» αυτών προς το κράτος, την πατρίδα...».*

Άπαντα τα ως άνω διατυπωθέντα συμφώνως προς την ορθόδοξη εκκλησιολογία και τους θείους και ιερούς κανόνες της Ορθοδόξου κατ' Ανατολάς Εκκλησίας του Χριστού παντάπασι προσήκουν ως απάντηση στην προ ετών αντεκκλησιολογική και αντικανονική τοποθέτηση του Ρώσου Μητροπολίτου Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνος σε επίσημη ομιλία του, υπό τον τίτλο: «Η Διορθόδοξη Συνεργασία στα πλαίσια της προετοιμασίας της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας», η οποία ανεγνώσθη επί τη εν έτει 2011 αναγορεύσει αυτού «Εις Επίτιμον Διδάκτορα της Θεολογικής Ακαδημίας Αγίας Πετρούπολεως», όπου μεταξύ άλλων, «ελαφρά τη καρδία», ανέφερε ότι: *«το θέμα της αναγραφής στα Δίπτυχα του Προκαθημένου της Ορθοδόξου Εκκλησίας στην Αμερική, κατά τη γνώμη μας, πρέπει να επιλυθεί οριστικά στην πορεία ολοκλήρωσης της πανορθόδοξου αποδοχής του καθεστώτος του αυτοκεφάλου αυτής της Εκκλησίας, το οποίο χορηγήθηκε σε αυτή από την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας το 1970».* Επί δε των λεγομένων του Μητροπολίτου Βολοκολάμσκ οφείλουμε να προσεπιδηλώσουμε εμφατικώς και ευθέως «expressis verbis», ότι προς την καθολικότητα της Εκκλησίας όπου κυριαρχεί η αγάπη, αντιβαίνει ο άκρατος και άκριτος νοσηρός και πολυμεταστατικός καρκινωματικός εθνικισμός, ήτοι ο αντεκκλησιολογικός και αντικανονικός εθνοφυλετισμός ή φυλετισμός μιάς τοπικής Εκκλησίας. Ο άκρατος εθνικισμός οδηγεί σε διχοστασία και σχίσματα. Για τον λόγο αυτό όταν κατά το παρελθόν τινές Ορθόδοξες Εκκλησίες παρεσύρθησαν σε άκρατο εθνικισμό και φυλετισμό, κατήντησαν όντως τραγικές θεραπεαινίδες κοσμικών σκοπών και πολιτικών προγραμμάτων, όλως αλλοτρίων, προς την Ορθόδοξη Εκκλησία, επειδή προσκολλήθηκαν πρόσκαιρα στα έθνη και στα κράτη τους, οπότε σύμφωνα με τον «Όρο» της Αγίας και Μεγάλης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου (1872) ο εθνοφυλετισμός (εθνικισμός ή φυλετισμός) προσέλαβε χαρακτήρα αιρέσεως. Είναι μάλιστα ιδιαζόντως επίκαιρα τα όσα επισημαίνει σχετικώς ο μέγας Έλληνας Ορθόδοξος Δογματολόγος, αίδιμος Ιωάννης Καρμίρης, αναφέροντας ότι: *«Η Εκκλησία και το Έθνος ή το κράτος είναι δύο διαφορετικές κοινωνίες κατά την ουσία, την αποστολή και τον σκοπό. Τα μέσα που διαθέτουν είναι διάφορα. Η*

Εκκλησία ως υπερεθνική κοινωνία έχει σαν σκοπό της τη σωτηρία. Το κράτος είναι κοινωνία φυσική, ανθρώπινη, που υπόκειται σε συμβιβασμούς και περιορισμούς».

Όσον αφορά τα περί της ανακατατάξεως των «Ιερών Διπτύχων», ήτοι της θέσεως μνημονεύσεως των Ορθοδόξων κατά τόπους Εκκλησιών, ειδικώς μάλιστα ως προς την θέση του Πατριαρχείου της Γεωργίας και της παλαιότατου Ορθοδόξου Εκκλησίας της Κύπρου, όπως αναφέρει ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίων, καλόν και συνετόν θα ήταν να έχει υπόψιν η θυγάτηρ εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία ότι ιστορικά και κανονικώς θα έπρεπε το Πατριαρχείο Μόσχας να μετακινηθεί από την πέμπτη στην έβδομη ή κατ' άλλους στην ογδόη ή ακόμη και στην ενάτη θέση των Ιερών Διπτύχων της Ορθοδοξίας προς αποκατάσταση παλαιών εσφαλμένων, ένεκα φιλαδέλφου ανοχής και καταλλαγής, αποφάσεων και προς τούτο ουδόλως θα πρέπει να διστάσει η Πρωτόκλητος και Πρωτόθρονος Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτις Εκκλησία, διότι «dura veritas sed veritas».

Γεγονός πάντως είναι ότι στην Αμερική υφίσταται μία «εκκλησιαστική Βαβέλ», η οποία επεκτάθη έτι περισσότερο μετά την εν έτει 1970 όλως αντεκκλησιολογική και αντικανονική ενέργεια της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας να χορηγήσει, παντελώς αυθαιρέτως και αναρμοδίως, το λεγόμενο «αυτοκέφαλο» διοικητικό καθεστώς στην αντικανονική και ανυπόστατη Ρωσική εν Αμερική metropolia. Η δε Καθηγήτρια Ευαγγελία Βαρέλλα αναφερόμενη εν έτει 1996 στην «εν Αμερική εκκλησιαστική Βαβέλ» έγραφε ότι: *«τοιουτοτρόπως σήμερα στην αμερικανική ήπειρο συνυπάρχουν η Ι. Αρχιεπισκοπή Β. και Ν. Αμερικής μετά διοικήσεων Καπαθορρώσων, Ουκρανών και Αλβανών, οι τρεις ρωσικές δικαιοδοσίες - α)μοσχοβιτική, ως και η εξαρτωμένη από την Μόσχα ουκρανική Εκκλησία των Η.Π.Α., β) Ορθόδοξος Εκκλησία εν Αμερική με ρουμανική, βουλγαρική και αλβανική επισκοπή, γ)Υπερόριος Εκκλησία-, η αντιοχειανή με τρεις μητροπόλεις, οι υπαγόμενες στην εκάστοτε μητέρα Εκκλησία επαρχίες Σέρβων, Ρουμάνων και Βουλγάρων, η Ουκρανική αυτοκέφαλος υπερόριος Εκκλησία, η ελευθέρα σερβική Εκκλησία ως και μικρότερες ομάδες, μεταξύ των οποίων η σχισματική εκκλησία των Σκοπίων. Κατά πρόσφατες εκτιμήσεις το σύνολο των πιστών στο δυτικό ημισφαίριο εγγίζει τα πέντε εκατομμύρια, της πατριαρχικής δε μερίμνης απολαμβάνουν περί τα τρία».*

Ένεκα και περί πάντων των προειρημένων παραμένει λίαν και εξόχως επίκαιρη η πάλιν και πολλάκις επικαλουμένη υφ' ημών, κατά πάντα εκκλησιολογικώς και κανονικώς τεκμηριωμένη απόφαση του λογιωτάτου εν λογίοις και περισπουδάστου φαναριώτου Ιεράρχου, αιοδίμου Μητροπολίτου Σάρδεων Μαξίμου, ο οποίος διδάσκων, νουθετών, παιδαγωγών και ενίοτε ραπίζουν ηχηρώς τους αποπειραμένους «μετά θρασύτητος και μωροφιλοδόξου φρονήματος και πνεύματος» να μεταθέσουν «όρια α έθεντο οι πατέρες ημών», γράφει: *«Υπάρχει μία καθεστωκνία τάξις πραγμάτων, η οποία δεν ανέχεται φυλετικούς και εθνικούς ακροβολισμούς, θεωρίας και αντιλήψεις και επιδιώξεις μη στηριζόμενας επί του κριτηρίου των θεμελιωδών εκκλησιολογικών αρχών περί οργανώσεως της Εκκλησίας, της ιστορίας, του εκκλησιαστικού δικαίου, των κανόνων και της μακραίωνος εκκλησιαστικής πράξεως και δεδοκιμασμένης εμπειρίας. Τάσεις και προσπάθειαι επεκτατισμού, προτεκτοράτα εκκλησιαστικά, δημιουργία εκκλησιαστικών συνασπισμών και παρατάξεων, αντιλήψεις ωθούσαι τας εκκλησίας εις αγώνας μεταβιβάσεως της σκυτάλης των πρεσβείων τιμής, της πρωτοκαθεδρίας και της ηγεμονίας μεταξύ εκκλησιών αδελφών και ίσων, επί των οποίων Ιστορία και Δίκαιον επέβαλον και καθιέρωσαν σειράν και τάξιν τιμής και πρωτοπορείας, αλλά και συνδρομής και συνεργασίας, περί την ιστορικήν πρώτην κατά Ανατολάς Ορθόδοξον*

Εκκλησίαν, την Αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν, ως περί έδραν πρεσβυγενή και πρωτόθρονον, μετουσιούσαν εν ταις προς τα έξω επαφαίς της Ορθοδοξίας το νόημα της ενότητος αυτής, θεωρίαί, τέλος, ανοίκειοι προς το πνεύμα και την ευρυτέραν προοπτικήν της Ορθοδοξίας περί αριθμητικής ή ποσοστικής υπεροχής και πρωτοπορείας εις τα εκκλησιαστικά πράγματα κ.τ.λ., είναι καταστάσεις νόθοι διά την Ορθοδοξίαν και ζέναι προς το βαθύτερον πνεύμα και την ουσίαν αυτής, επιβλαβείς δε και ολέθριοι διά την επιβίωσιν και το μέλλον αυτής».